

R O M Â N I A
JUDECĂTORIA SECTORUL 1 BUCUREȘTI
SECȚIA I CIVILĂ
SENTINȚĂ CIVILĂ Nr. [•]/2023

Ședința publică de la 20.06.2023

Instanța constituită din:

Președinte: [•] [•]

Grefier: [•] [•]

Pe rol judecarea cauzei Civile privind pe reclamant [•] și pe pârât OMNIASIG Vienna Insurance Group S.A., intervenient [•], având ca obiect pretenții 20.000 euro.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică la data de 22.05.2023 fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea data care face parte integrantă din prezenta și când instanța a amânat pronunțarea pentru data de 20.06.2023 și la data de 20.06.2023 când, deliberând, a hotărât următoarele:

INSTANȚA

Deliberând, reține următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 21.10.2022, sub număr unic de înregistrare [•]/299/2022, reclamant [•] a chemat în judecată pârâta OMNIASIG Vienna Insurance Group S.A. și intervenientul [•], pentru ca prin hotărârea ce se va pronunța să fie obligată pârâta la plata sumei de 20.000 euro, echivalent în lei la cursul BNR la data plății, reprezentând daune morale, dobânda legală penalizatoare calculată de la data de 13.11.2021 până la data plății efective, penalități de 0,2% pe zi de întârziere de la expirarea termenului de 10 zile de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești și până la achitarea efectivă a prejudiciului, cu cheltuieli de judecată.

În motivare, reclamanta a arătat că în data de 13.11.2021, se afla în autobuzul STB marca Otokar, înmatriculat cu nr. B-[•]-STB, în calitate de pasager, circulând pe str. Clăbucet, din direcția b-dul Ion Mihalache spre str. Aviator Popișteanu, pe raza sectorului 1 din mun. București.

În timpul deplasării, șoferul autobuzului, intervenientul forțat din cauză, a frânat în mod brusc, iar cu ocazia decelerării, unul dintre pasagerii autobuzului a fost proiectat intempestiv peste reclamantă. În urma impactului dintre reclamantă și celălalt pasager, a rezultat vătămarea corporală a acesteia.

Reclamanta a arătat că sunt îndeplinite în mod cumulativ condițiile răspunderii civile delictuale în sarcina intervenientului, atât în ceea ce privește existența faptei ilicite, a vinovăției, a prejudiciului suferit, dar și a legăturii de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu.

Fapta ilicită, ca element al răspunderii civile delictuale, constă în producerea accidentului de către intervenient, ca urmare ca urmare a încălcării dispozițiilor art. 35 alin. (1) din O.U.G. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.

Fapta ilicită a șoferului a fost constatată în cuprinsul actelor de urmărire penală care compun dosarul penal nr. [•]/P/2021, instrumentat de Brigada Rutieră București, sub supravegherea și coordonarea Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 1 București.

În ceea ce privește vinovăția intervenientului, aceasta este indubitabilă și exclusivă, având în vedere faptul că, în momentul producerii accidentului, acesta a frânat în mod brusc, fapt ce a provocat proiectarea unui pasager peste reclamantă.

Prejudiciul produs în urma săvârșirii faptei culpabile rezultă din însăși materialitatea acesteia, consecințele sale fiind de natură morală. În raport de circumstanțele concrete ale producerii accidentului, prejudiciul produs reclamantei îndeplinește toate condițiile impuse de lege pentru atragerea răspunderii civile delictuale, astfel încât acesta apare ca fiind cert, personal și direct.

Reclamanta a mai subliniat că este pe deplin îndeplinită și ultima condiție a atragerii răspunderii civile delictuale în sarcina intervenientului, respectiv legătura de cauzalitate dintre fapta ilicită săvârșită de către intervenient și prejudiciul moral suferit de către aceasta, acest aspect rezultând în mod neechivoc din toate însușirile care compun dosarul de urmărire penală, în special din Certificatul Medico-Legal nr. 355 din data de 19.05.2022, eliberat de Serviciul [•] de Medicină Legală.

În urma verificărilor efectuate privind existența unei polițe RCA pentru autobuz, s-a constatat că, la data producerii accidentului, acesta avea o poliță de asigurare valabil încheiată la OMNIASIG Vienna Insurance Group S.A., începută cu data de 13.08.2021 și până la data de 12.08.2022, aceasta fiind valabilă inclusiv la data producerii accidentului, respectiv la data de 13.11.2021.

Ulterior producerii Accidentului în data de 15.11.2021, reclamanta s-a prezentat Spitalul Clinic de Urgență „Bagdasar Arseni”, unde medicii i-au pus următorul diagnostic: fractură 1/3 medie claviculă dreaptă prin accident rutier.

Reclamanta a suferit vătămări corporale în urma accidentului, pentru vindecarea căroră au fost necesare 25-30 zile de îngrijiri medicale, astfel cum rezultă din concluziile Certificatul Medico-Legal nr: A1[•] din data de 29.03.2022 (pe mai departe, **CML**), eliberat de Institutul Național de Medicină Legală „Mina Minovici” București.

Potrivit actelor medicale, reclamanta a suferit următoarele vătămări corporale, după cum reiese din Copia Fisei de prezentare nr. [•], eliberată la data de 15.11.2021 de către Spitalul Clinic de Urgență „Bagdasar Arseni”, potrivit căreia s-a reținut următorul diagnostic: „Accident rutier; fractură treime medie clavicula dreaptă; se practică reducerea închisă și imobilizarea în bandaj tip Watson-[•].” Recomandări: „menține imobilizarea 3-4 săptămâni”; [•] de examinare nr. 7201 eliberată de Spitalul Clinic de Ortopedie, Traumatologie și TBC Osteoarticular „[•]”: „Fractura 1/3 medie claviculă dreaptă veche de 13.11.2021(victimă accident rutier)”.

Reclamanta a mai învederat că fapta săvârșită cu vinovăție de către intervenient conduce la obligarea asigurătorului acestuia, la acoperirea daunelor morale produse acesteia, având în vedere că, în urma producerii accidentului, nu a mai putut desfășura activitățile de bază, aceste

schimbări ducând la necesitatea de a recurge la o serie de investigații medicale și tratament, urmate de o lungă perioadă de recuperare, care nu s-a încheiat nici în prezent.

Normalitatea vieții de zi cu zi i-a fost afectată de o puternică stare de degradare fizică și psihică, ceea ce constituie însăși baza acordării despăgubirilor morale, iar prejudiciul real și efectiv produs prin trauma suferită trebuie să fie acoperit în integralitate, pretențiile solicitate au la baza tocmai ideea de echitate. Astfel, compensația solicitată prin prezenta cauză este suficientă, însă nicidecum disproporționată prin raportare la gravitatea suferințelor cauzate reclamantei în urma producerii accidentului.

Referitor la petitul accesoriu al cererii – plata dobânzii legale penalizatoare – reclamanta a învederat dispozițiile art. 1357 C.civ., conform cărora prejudiciul se repară integral, dobânda având rolul de a acoperi beneficiul nerealizat de către reclamantă prin lipsa folosinței banilor la care este îndreptățită în urma prejudiciilor suferite ca urmare a accidentului, între data la care s-a născut obligația de plată, respectiv data producerii accidentului, și data la care se va face efectiv plata.

În ceea ce privește capătul de cerere referitor la obligarea pârâtei la plata penalităților de întârziere de 0,2% pe zi de întârziere, calculată din a unsprezecea zi de la data rămânerii definitive a hotărârii pronunțate și până la achitarea efectivă a daunelor reprezentând prejudiciile suferite de reclamantă, au fost invocate dispozițiile Legii nr. 132/2017, arătând că sancțiunea penalității are funcția de a mobiliza pârâta să facă plata de îndată ce îi este opusă o hotărâre judecătorească definitivă, iar, de altă parte, se tranșează deja de către instanță un eventual litigiu având ca obiect plata penalităților de întârziere.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 149, art. 1357 și urm. C.civ., ale Legii nr. 132/2017, ale Normei ASF nr. 20/2017.

Cererea a fost legal timbrată.

În probațiune, a solicitat administrarea probei cu înscrisuri, cu expertiză tehnică auto și proba testimonială.

La data de 23.11.2022, pârâta a refuzat să accepte cererea solicitând, în principal, respingerea cererii de chemare în judecată, iar în subsidiar, admiterea în parte a cererii.

În motivare, a arătat că nu sunt întrunite condițiile răspunderii civile delictuale.

În fapt, prin referatul organului de cercetare penală din cadrul D.G.P.M.B – Brigada Rutieră, nr. [•] s-a reținut următoarea situație de fapt: reclamanta se afla în autobuzul liniei 381 și la un moment dat șoferul a frânat brusc să evite un pieton care a traversat în fuga carosabilul, moment în care un alt calator aflat în mijlocul de transport în comun s-a dezechilibrat și a căzut peste ea. Reclamanta a refuzat orice intervenție continuându-si deplasarea in autobuz.

Art. 2223 alin. 1 C.civ. stabilește că în cazul asigurării de răspundere civilă, asiguratorul se obligă să plătească o despăgubire pentru prejudiciul de care asiguratul răspunde potrivit legii față de terțele persoane prejudiciate și pentru cheltuielile făcute de asigurat in procesul civil.

Totodată, art. 2224 alin. 2 C.civ. prevede că asiguratorul poate fi chemat in judecată de persoanele păgubite in limitele obligațiilor ce ii revin acestuia din contractul de asigurare.

Pârâta a subliniat că din interpretarea normelor legale menționate rezultă că reclamanta poate fi solicitată despăgubiri, în calitate de asigurator de răspundere civilă al intervenientului forțat, doar dacă sunt întrunite, cumulativ, condițiile răspunderii civile delictuale.

Cu privire la inexistența faptei ilicite, pârâta a arătat că intervenientul este un profesionist. Așa-zisa faptă ilicită ar fi fost săvârșită în exercițiul profesiei. Prin urmare, pentru a fi calificată ca fiind o faptă ilicită, acțiunea (sau inacțiunea) intervenientului ar fi trebuit să conste într-o încălcare a normelor de drept obiectiv.

În cazul de față, dreptul obiectiv (material) este OUG nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, însă, câtă vreme intervenientul nu a fost sancționat contravențional de către poliție pentru încălcarea vreuneia din obligațiile ce incumbă participanților la trafic, înseamnă că nu s-a reținut în sarcina acestuia săvârșirea vreunei contravenții, și implicit, încălcarea vreunei norme rutiere. Caz în care, neexistând contravenție nu există nici faptă ilicită.

Faptul că un alt pasager aflat în mijlocul de transport în comun (tânăr) nu și-a respectat obligațiile de călătorie în sensul de a se ține de una dintre bare sau să ocupe un loc pe scaun, nu poate atrage culpa conducătorului autobuzului în sensul celor definite mai sus.

În ceea ce privește legătura de cauzalitate pârâta a subliniat că sunt mai multe cauze ce au condus la generarea prejudiciului. În primul rând există o pluralitate de cauze în producerea vătămărilor reclamantei, pe de o parte acțiunea de conducere a mijlocului de transport efectuată de șofer pentru a evita accidentarea unui pieton, pe de altă parte și, în mod decisiv, inacțiunea unui alt călător de a-și asigura echilibrul prin utilizarea barelor de susținere din autobuz sau de a ocupa un scaun (cu toate că erau mai multe scaune libere așa cum rezulta din însăși declarația reclamantei, care după lovirea acesteia de către un alt călător s-a ridicat și s-a mutat pe un scaun din spatele autobuzului).

Prejudiciul suferit de reclamantă a fost cauzat de lipsa de asigurare a stabilității de către un alt călător care a căzut peste reclamantă în urma frânării.

Referitor la capătul subsidiar al cererii, pârâta a subliniat că prejudiciile morale solicitate sunt exagerate, urmând a fi cerute de către instanță până la un quantum rezonabil și echitabil, practica judiciară a statuat constant faptul că acordarea unor despăgubiri nu trebuie să aducă îmbogățire fără justă cauză.

Aprecierea instanței asupra existenței și întinderii prejudiciului este suverană, însă trebuie să reflecte rezultatul unei evaluări de factori obiectivi precum: tipul leziunilor fizice - conform CML traumatisme minore la nivelul umărului, pentru vindecarea cărora au fost necesare **25-30 zile de îngrijiri medicale**, astfel cum rezulta din concluziile Certificatului Medico-Legal nr. Al[•] din data de 29.03.2022 (pe mai departe, CML), gravitatea acestora - conform CML minore, urmările traumelor fizice și psihice, precum și modul în care acestea au afectat participarea părții civile la viața socială, profesională și de familie, comparativ cu situația anterioară vătămării produse prin faptă, tratamentul medical aplicat - reclamanta nu face dovada aplicării unui tratament convențional, a unor ședințe de specialitate pentru constatarea și/sau remediarea stării psihice a acesteia.

Cu privire la dobânda legală penalizatoare, pârâta a arătat că nu este de drept în întârziere, nefiind autorul faptei ilicite. Obligația de despăgubire nu se naște mai înainte de a avea cunoștința de existența prejudiciului.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 1349, art. 1357 și urm. C.civ., ale Legii nr. 132/2017, ale Normei ASF nr. 20/2017.

În probatoriu, a solicitat proba cu înscrisuri.

Intervenientul forțat nu a formulat întâmpinare.

Instanța a încuviințat și administrat în cauză proba cu înscrisuri și proba testimonială cu martorul [•].

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

În fapt, la data de 13.11.2021, în timp ce reclamanta se afla, în calitate de pasager, în autobuzul STB marca Otokar, cu nr. de înmatriculare B-[•]-STB, care circula pe str. Clăbucet, din direcția b-dul Ion Mihalache spre str. Aviator Popișteanu, pe raza Sectorului 1 din mun. București, șoferul autobuzului, [•] – intervenient forțat în cauză –, a frânat brusc pentru a evita impactul cu un pieton care a traversat în fugă, pe marcajul trecerii pentru pietoni (din dreptul hotelului Samaa București), moment în care unul dintre pasagerii autobuzului a fost proiectat peste reclamantă (ordonanță începere urmărire penală în rem – fila 48, vol. I și referat propunere clasare – filele 130 și 131, vol. D).

În urma impactului dintre reclamantă și celălalt pasager, a rezultat vătămarea corporală a reclamantei, din raportul de expertiză medico-legală (fila 139, vol. D) rezultând că aceasta a prezentat leziuni traumatice care se puteau produce la data de 13.11.2021 prin lovire cu sau de corp dur, posibil în circumstanțele unui accident de trafic, necesitând un număr de 25-30 de zile de îngrijiri medicale.

Din cuprinsul aceluiași raport rezultă că reclamanta nu a prezentat vreo infirmitate, nu i-a fost pusă viața în primejdie, nu prezintă prejudiciu estetic grav și permanent, iar din actele medicale nu a rezultat existența vreunei leziuni anormale.

Prin ordonanța organelor de urmărire penală din data de 24.06.2022 (f. 104, vol. I) s-a dispus clasarea cauzei sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de vătămare corporală, prev. de art. 196 alin. 2 și 3 C.pen. și de părăsire a locului accidentului, prev. de art. 338 alin. (1) C.pen., pe motiv că faptele nu sunt prevăzute de legea penală.

Instanța reține că autobuzul STB marca Otokar, cu nr. de înmatriculare B-569-STB, condus la data de 13.11.2021 de către intervenientul forțat, era asigurat la societatea de asigurare pârâtă OMNIASIG Vienna Insurance Group S.A., astfel cum reiese din polița de asigurare de răspundere civilă auto RCA, polița de asigurare fiind valabilă, aspect de altfel necontestat de către pârâtă.

Potrivit dispozițiilor art. 1357 C.civ., cel care cauzează altuia un prejudiciu, printr-o faptă ilicită, săvârșită cu vinovăție, este obligat să îl repare. Autorul prejudiciului răspunde pentru cea mai ușoară culpă. Totodată, conform art. 1381 alin. 1 C.civ., orice prejudiciu dă dreptul la reparație, iar potrivit art. 1385 alin. 1 C.civ., prejudiciul se repară integral, dacă prin lege nu se prevede altfel.

În prezenta cauză, trebuie verificat dacă sunt îndeplinite cumulativ condițiile răspunderii civile delictuale, respectiv: să existe o faptă ilicită, să existe un prejudiciu, să existe raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu și să existe vinovăția celui care a cauzat prejudiciul, indiferent de forma acesteia.

Astfel, din probatoriul administrat în cauza, **instanța reține că există fapta ilicită, constând într-o acțiune prin care se încalcă drepturi subiective sau interese legitime ale unei persoane, savârșită de intervenientul forțat [•] – intervenient forțat în cauză - care a frânat brusc pentru a evita impactul cu un pieton ce a traversat în fugă, pe marcajul trecerii pentru pietoni (din dreptul hotelului Samaa București), moment în care unul dintre pasagerii autobuzului a fost proiectat peste reclamantă.**

Sub acest aspect, instanța reține că potrivit art. 35 alin. (1) din OUG [•] *Participanții la trafic trebuie să aibă un comportament care să nu afecteze fluenta și siguranța circulației, să nu pună în pericol viața sau integritatea corporală a persoanelor și să nu aducă prejudicii proprietății publice ori private.* De asemenea, instanța mai reține că în apropierea trecerilor pentru pietoni, nesemaforzate, viteza autovehiculelor nu trebuie depășească 30 km/h în localități, conform art. 123 lit. h) din Regulamentul de aplicare OUG 195/2002, **rațiunea textului fiind tocmai aceea de a preîntâmpina frânări bruște ori schimbări intempestive ale direcției de mers și implicit pentru a preveni accidentele rutiere.**

Instanța nu poate fi de acord cu susținerea pârâtei în sensul că dacă nu a existat contravenție nu există nici faptă ilicită deoarece în cauza de față organele judiciare au dispus începere urmăririi penale, caz în care pentru a exista riscul de sancționare a persoanei vinovate de producerea accidentului de două ori pentru aceeași faptă (sancționarea contravențională este asimilată în unele cazuri conform jurisprudenței CEDO cu o "acuzatie în materie penală"), se evită sancționarea contravenției făcând a autorului pentru a se putea desfășura urmărirea penală.

Sub aspectul existenței prejudiciului, instanța reține că acesta este reprezentat de vătămarea integrității corporale și sănătății reclamantei, în condițiile în care urma accidentului acesteia i-au fost cauzate răni traumatice care au necesitat pentru vindecare, din punct de vedere medico-legal, 25-30 zile de îngrijiri medicale (raportul de expertiză medico-legală, fila 139, vol. I).

Referitor la vinovăție după cum rezultă din actele dosarului de urmărire penală nr. [•]/P/2021 (f. 124-150, vol. I – f. 1-73, vol. II), instanța nu are dubii că în speță este vorba despre culpa exclusivă a intervenientului forțat – șoferul autobuzului -, iar apărările pârâtei în sensul că ar fi vorba despre culpa pasagerului aflat în mijlocul de transport în comun, pe motiv că nu și-a respectat obligația de a se ține de una dintre bare sau să ocupe un loc pe scaun, este lipsită de fundament factual și juridic întrucât **evenimentul generator a fost frânarea bruscă de către conducătorul mijlocului de transport comun care a determinat dezechilibrarea pasagerului.**

De asemenea, din probatoriul administrat în cauză, rezultă existența legăturii de cauzalitate dintre fapta ilicită a intervenientului și prejudiciul suferit de reclamantă.

În analizarea legăturii de cauzalitate, **instanța va da eficiență teoriei unității indivizibile dintre cauză și condiții (teorie avansată de profesorul de drept civil Mihail Eliescu).** Astfel, la baza acestei teorii stă ideea potrivit căreia în stabilirea raportului causal trebuie avut în vedere că fenomenul cauză nu acționează singur, izolat, ci în ambianța unor condiții care fără a produce efectul păgubitor au favorizat producerea efectului, înlesnind nașterea procesului causal, grăbind sau favorizând dezvoltarea lui.

În prezenta cauză, cauza principală a fost frânarea bruscă de către șoferul autobuzului, iar cauza nemijlocită a constat în dezechilibrarea și proiectarea intempestivă a altui pasager peste reclamantă, prima fiind cauza sine qua non, fără de care nu s-ar fi produs accidentarea reclamantei.

Instanța reține că **deși în lanțul causal a mai intervenit o cauză, raportat la probele administrate în cauză, respectiv înscrisurile de la dosarul de urmărire penală, acțiunea nemijlocită – dezechilibrarea celui alt pasager – nu se concretizează într-o cauză exoneratoare de răspundere pentru intervenientul forțat și nici nu se poate reține vreo eventuală culpă, având în vedere că în prezenta speță nu s-a făcut dovada vreunei eventuale vinovății a acestuia.**

În continuare, cum autobuzul condus la data de 13.11.2021 de către intervenientul forțat, era asigurat la societatea de asigurare pârâtă, instanța reține că potrivit art. 2223 alin. (1) C. civ. În cazul asigurării de răspundere civilă, asigurătorul se obligă să plătească o despăgubire pentru prejudiciul de care asiguratul răspunde potrivit legii față de terțele persoane prejudiciate și pentru cheltuielile făcute de asigurat în procesul civil. Totodată, art. 2224 alin. (2) C. civ. prevede că Asigurătorul poate fi chemat în judecată de persoanele păgubite în limitele obligațiilor ce îi revin acestuia din contractul de asigurare.

În aceeași ordine de idei, conform art. 1117 alin. (4) și (5) din Legea nr. 132/2017 *Despăgubirile se acordă pentru sumele care asiguratul le plătește cu titlu de dezdăunare și pentru cheltuielile de judecată și/sau cheltuielile aferente în cazul soluționării alternative a litigiului persoanelor prejudiciate prin vătămare corporală sau deces și prin avarierea ori distrugerea de bunuri.*

(5) În caz de vătămare a integrității corporale sau a sănătății ori decesului, despăgubirile se acordă atât pentru persoanele aflate în interiorul vehiculului care a produs accidentul, cât și pentru persoanele aflate în acel vehicul, cu excepția conducătorului vehiculului din vina căruia s-a produs accidentul.

În ceea ce privește prejudiciul moral suferit de către reclamantă, este de netăgăduit că prin fapta ilicită, s-a cauzat un prejudiciu moral acesteia, prejudiciu moral constând în suferințele fizice și traumele morale suferite de aceasta, în atingerea adusă drepturilor sale civile de a se bucura de o viață normală, fără privațiuni.

Este sarcina instanței de a cuantifica aceste daune morale suferite de reclamantă, raportat la toate suferințele fizice și psihice produse acesteia prin fapta ilicită, respectiv imposibilitatea ca în perioada tratamentului medical aceasta să aibă o viață normală, durerile fizice și psihice pricinuite, modul în care a fost afectată viața familială, socială și profesională a acestuia.

Pe de altă parte, trebuie avut în vedere și faptul că daunele morale acordate trebuie să fie proporționale cu prejudiciul de agrement suferit de victimă, să nu se transforme în adevărate „amenzi civile”, sursă de îmbogățire a uneia din părți în detrimentul celeilalte.

Deși teoretic nu poate fi cuantificabil în bani, în practica judiciară s-a conturat opinia unitară potrivit căreia și prejudiciul moral poate fi reparat prin acordarea unei sume în bani care să-i aducă victimei un minim confort în considerarea traumei psihice suferite.

În concret, spre deosebire de despăgubirile materiale, care se stabilesc pe bază de probe directe, despăgubirile pentru daunele morale se stabilesc pe baza evaluării instanței de

judecată. [•] morală constă în atingerea adusă valorilor care definesc personalitatea umană, valori care se referă la existența fizică a omului, sănătatea și integritatea corporală, la cinste, demnitate, onoare, prestigiu profesional și alte valori similare.

Chiar dacă este adevărat că stabilirea cuantumului despăgubirilor echivalente unui prejudiciu nepatrimonial include o doză de aproximare, instanța trebuie să aibă în vedere o serie criterii, cum ar fi: consecințele negative suferite de cel în cauză pe plan fizic și psihic, importanța valorilor morale lezate, măsura în care au fost lezate aceste valori și intensitatea cu care au fost percepute consecințele vătămării, măsura în care i-a fost afectată situația familială, profesională și socială.

În cazul vătămărilor fizice cauzate de un accident de circulație, cum este situația în speță, la evaluarea despăgubirilor pentru daunele morale, în scopul de a nu fi una pur subiectivă sau pentru a nu tinde către o îmbogățire fără just temei a reclamantului, trebuie să se țină seama de suferințele fizice și morale susceptibile în mod rezonabil a fi fost cauzate prin respectivul accident, precum și de toate consecințele acestuia, relevate de actele medicale ori de alte mijloace de probă.

Astfel, la aprecierea cuantumului daunelor morale, instanța va avea în vedere suferința fizică și psihică a reclamantei, impactul psihologic cauzat de evenimentul rutier asupra acesteia, împrejurarea că a trebuit să sufere limitări în a-și desfășura viața în mod normal, perioada de recuperare, suferința determinată de imposibilitatea de a desfășura, chiar și temporar activități uzuale.

De altfel, raportul medico-legal confirmă faptul că reclamanta a suferit vătămări ce au necesitat **25-30 zile de îngrijiri medicale pentru vindecare.**

Din acest punct de vedere, este relevant faptul că după producerea accidentului rutier, în data de 15.11.2021, reclamanta s-a prezentat Spitalul Clinic de Urgență „Bagdasar Arseni”, unde medicii i-au pus următorul diagnostic: fractură 1/3 medie claviculă dreaptă prin accident rutier.

Potrivit actelor medicale, reclamanta a suferit următoarele vătămări corporale, după cum reiese din copia fișei de prezentare nr. 4699Z, eliberată la data de 15.11.2021 de către Spitalul Clinic de Urgență „Bagdasar Arseni”, potrivit căreia s-a reținut următorul diagnostic: „Accident rutier; fractură treime medie clavicula dreaptă; se practică reducerea închisă și imobilizarea în bandaj tip Watson-[•].” Recomandări: „menține imobilizarea 3-4 săptămâni”; [•] de examinare nr. 7201 eliberată de Spitalul Clinic de Ortopedie, Traumatologie și TBC Osteoarticular „[•]”: „Fractura 1/3 medie claviculă dreaptă veche de 13.11.2021(victimă accident rutier)”.

De asemenea, în cauză a fost audiat martorul [•] care a arătat că la aproximativ o săptămână după accident, s-a deplasat la domiciliul reclamantei și a constatat că aceasta nu își putea folosi mâna dreaptă, avea dureri și era ajutată de fiul ei la treburile casnice, având probleme chiar și în prezent în a-și folosi pe deplin mână dreaptă, cu precădere la acțiuni care necesită forță ori să meargă la cumpărături singură atunci când are de cumpărat mai multe produse.

Instanța nu contestă, în raport de toate elementele de la dosar (acte medicale) că suferințele victimei accidentului au fost unele accentuate, acesteia fiindu-i limitată posibilitatea de a desfășura activități cotidiene, provocându-i-se, în același timp, și suferințe fizice însemnate rezultate direct din accident, precum și din tratamentele ulterioare.

Dar, cu toate acestea, se impune menținerea unei proporționalități între suferințele provocate, care, deși nu pot fi cuantificate, trebuie cel puțin estimate, raportat la vârsta victimei și alte particularități ale acesteia, și sarcina impusă societății de asigurare de a suporta efectiv plata despăgubirilor ce vor fi acordate cu titlu de daune morale.

În acest sens, instanța reține că reclamanta a solicitat suma de 20.000 euro cu titlu de despăgubiri morale, pentru prejudiciul suferit. Cu toate acestea, instanța, în raport de probele administrate în cauză, apreciază că această sumă este disproporționată raportat la prejudiciul provocat, din culpă, reclamantei.

În esență, prejudiciile de natură morală, psihică, nu pot fi integral reparate prin acordarea unor sume în bani, indiferent de quantumul acestora, neexistând de altfel cum deja s-a reținut mai sus nici criterii legale de evaluare a unui astfel de prejudiciu, suferințele morale fiind prin natura lor resimțite de fiecare victimă în mod diferit, la nivel psihic și nu material, patrimonial.

Cu toate acestea, așa cum s-a arătat de mai sus în practica judiciară a consacrat printr-o jurisprudență unitară, posibilitatea acordării unor sume de bani pentru ca victima să-și poată procura o minimă alinare a traumelor psihice suferite și pentru a-și asigura confortul mental necesar procesului de recuperare.

În speță, **instanța consideră că suma de 10.000 euro acordată cu titlu de daune morale, pentru cele 30 de zile de convalescență, este în măsură să-i asigure reclamantei o reparație, pe cât posibil echitabilă, a suferințelor psihice încercate, în opinia instanței suma fiind aptă să-i faciliteze victimei o recuperare psihică și un confort care să atenueze în timp traumele provocate.**

Instanța apreciază că, în contextul circumstanțelor cauzei, fără a minimaliza sau nega în vreun fel suferințele reale ale reclamantei, suma de 10.000 euro acordată acesteia cu titlu de despăgubiri morale constituie o satisfacție echitabilă, iar acordarea sumei de 20.000 euro despăgubiri solicitate cu acest titlu ar reprezenta o sarcină disproporționată și excesivă ce i-ar reveni societății de asigurare, motiv pentru care, sub acest aspect, se impune cenzurarea pretențiilor reclamantului.

Pe de altă parte, atât Curtea Europeană a Drepturilor Omului, cât și Înalta Curte de Casație și Justiție, atunci când acordă despăgubiri morale, nu operează cu criterii de evaluare prestabilite, ci judecă în echitate, adică procedează la o apreciere subiectivă a circumstanțelor particulare ale cauzei, relativ la suferințele fizice și psihice pe care le-au încercat victimele unui accident de circulație, precum și consecințele nefaste pe care acel accident le-a avut cu privire la viața lor particulară, astfel cum acestea sunt evidențiate prin probele administrate.

Ca atare, în materia daunelor morale, atât jurisprudența națională, cât și hotărârile Curții de la Strassbourg pot furniza judecătorului cauzei doar criterii de estimare a unor astfel de despăgubiri și, respectiv, pot evidenția limitele de apreciere a quantumului acestora, iar față de argumentele prezentate mai sus instanța apreciază că suma de 10.000 euro, acordată cu

acest titlu nu este nici exagerat de mare, dar nici derizorie, fiind în deplină concordanță cu dispozițiile legale, dar și cu soluțiile jurisprudențiale în materie.

În ceea ce privește primul capăt de cerere accesoriu, respectiv dobânda legală penalizatoare calculată de la data de 13.11.2021 până la data plății efective, instanța îl apreciază ca nefiind întemeiat având în vedere pe de o parte, că dobânda legală în materia daunelor morale se datorează de la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești deoarece doar de atunci se poate spune că prejudiciul este unul cert și, pe de altă parte, că dobânzile legale nu se pot cumula cu penalitățile prev. de Legea nr. 132/2017, instanța fiind de părere că cel puțin în cazul daunelor morale, se poate acorda doar una dintre cele două, nefiind posibil cumulul dobânzii cu cel al penalităților.

Referitor la cel de-al doilea petit accesoriu, constând în plata penalităților, instanța reține că potrivit art. 22 alin. (1) din [•] A.S.F. nr. 20/2017, *Despăgubirile se stabilesc după depunerea cererii de despăgubire de către persoana prejudiciată sau asigurat, astfel: c) prin hotărâre judecătorească definitivă, în cazul în care nu s-a realizat înțelegerea între părți*, precum și că potrivit art. 21 alin. (4) din Legea nr. 132/2017, *Despăgubirea se plătește de către asiguratorul RCA în termen de 10 zile de la data acceptării ofertei de despăgubire prevăzută la alin. (1) lit. a) sau de la data la care asiguratorul RCA a primit o hotărâre judecătorească definitivă sau acordul entității de soluționare a litigiului cu privire la suma de despăgubire pe care este obligat să o plătească. Documentele care stau la baza cererii de despăgubire sunt stabilite prin reglementări ale A.S.F.*

Aplicând dispozițiile anterior citate, instanța constată că penalitățile de 0,2% pe zi de întârziere vor începe să curgă de la data expirării termenului de 10 zile de la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești prin care s-a stabilit cuantumul despăgubirilor.

În consecință, pentru motivele enunțate pe larg, instanța va admite în parte acțiunea reclamanta [•] în contradictoriu cu pârâta OMNIASIG Vienna Insurance Group S.A. și intervenient forțat [•], va obliga pârâta către reclamantă la plata sumei de 10.000 euro, echivalent în lei la cursul BNR, la data plății, cu titlu de daune morale și la plata penalităților de 0,2% pe zi de întârziere, aferente debitului principal, calculate din a 11-a zi de la data rămânerii definitive a hotărârii și până la achitarea integrală a daunelor.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Admite, în parte, cererea de chemare în judecată formulată de reclamanta [•], cu domiciliul în mun. București, sector 1, [•], în contradictoriu cu pârâta OMNIASIG Vienna Insurance Group S.A., cu sediul în sector 1, [•], nr. 23 și intervenient forțat [•], cu domiciliul în București, sector 4, Sos. Giurgiului, nr. 104-116, [•].

Obligă pârâta către reclamantă la plata sumei de 10.000 euro, echivalent în lei la cursul BNR, la data plății, cu titlu de daune morale.

Obligă pârâta către reclamantă la plata penalităților de 0,2% pe zi de întârziere, aferente debitului principal, calculate din a 11-a zi de la data rămânerii definitive a hotărârii și până la achitarea integrală a daunelor.

Cu drept de apel, în termen de 30 zile de la comunicare. Cererea de apel se depune la Judecătoria Sectorului 1 București.

Pronunțată, azi, data de 20.06.2023, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței, în condițiile art. 396 alin. 2 Cod procedură civilă.

PREȘEDINTE,

[•] [•]

GREFIER,

[•] [•]

Red. [•]/thred. [•]/5ex/ 11.07.2023

